

азъ мож да върши таквызъ работы. Но сега не е врѣме да си губимъ врѣмето съ таквызи прикаски: Нѣка дойде единъ отъ васъ съсъ мене. Другитъ останете тука и да направите каквото ви рекохъ.

Единъ отъ четирмата злодѣйцы приближи до Мацка.

— Кждѣ ще идемъ? му каза.

— Азъ знамъ; тебе да тя не е грыжа.

— Пжтищата ще бждтъ схванхти! Портытъ ще бждтъ затворени! Виждте да не втелесамы.

— Нѣмай грыжъ ти рекохъ, върви подирѣ ми.

И Мацко безъ да ся опрости даже съ тримата злодѣйцы които оставахъ тамо, излѣзе съ четвъртыйтъ, който тръгна подирѣ му, и вървѣхъ въ тъмницѣтъ съ вниманіе.

Минххх срчно несгледаны прѣдъ много стражи и ся спрѣххх предъ едина кщницѣ на която на вратата Мацко похлопа.

— Кой е? Попыта отвхтрѣ единъ женскый гласъ по турскы.

— Отвори, ханжмъ, отговори Мацко; ударихъ мѣжа ти въ тъмницѣтъ и дойдохмы да ти кажемъ.

— Ударихъ мѣжа ми ли?

И вратата ся отвори хъ. А Мацко влѣзе и приближи едина срѣднѣ порѣ женѣ Туркынѣ, саминѣ въ кщѣтъ.

— Мѣжа ми ли ударихъ?

— Ей, ханжм-ефенди; и ако пыташь злѣ го ударихъ?

— Живъ ли е? Умрѣ ли? О Боже мой!

— Не знамъ; ако щемъ да идемъ! Нѣма единъ часъ отъ какъ го занесохъ раненъ на срѣщѣ въ Галатѣ.

Туркынѣта като слушаше растреперана това което и казуваше Мацко, обличаше ся.

— Кога е тѣй да тичамъ! да идѣ да го видѣ, каза тя на Мацка.

— Хубаво, но знаешъ ли?